

Сарненська центральна районна бібліотека
Відділ автоматизації бібліотечних процесів

Серія «Гордість краю»

Закоханий у слово

*Біобібліографічний нарис
до 70-річчя від дня народження
Володимира Громова*

Сарни - 2011

Закоханий у слово : біобібліографічний нарис до 70-річчя від дня народження Володимира Громова / Сарненська центральна районна бібліотека, відділ автоматизації бібліотечних процесів. — Сарни, 2011. — 22 с. (Гордість краю).

Біобібліографічний нарис «Закоханий у слово» продовжує серію видань «Гордість краю» і присвячений творчості нашого земляка, поета Володимира Івановича Громова.

Видання вміщує матеріали про життя та творчість автора, бібліографічний список виданих творів, публікацій в періодичних виданнях.

У розділі «Фрагменти творчості» друкуються окремі поетичні твори автора.

Адресується бібліотечним працівникам, викладачам літератури, учням та студентам, всім, хто вивчає і цікавиться літературою рідного краю.

Укладач: Артемчук Р. М. - завідувачка відділом автоматизації бібліотечних процесів Сарненської ЦРБ.

Бібліографія: Дорошко М.Л., Овчарук Д.А. - бібліографи сектору інформаційно-бібліографічної роботи та електронних каталогів відділу автоматизації бібліотечних процесів Сарненської ЦРБ

Дизайн та комп'ютерний набір: Артемчук Р. М. - завідувачка відділом автоматизації бібліотечних процесів Сарненської ЦРБ.

Відповідальний за випуск: Мамонець Н.П. – в.о. директора Сарненської ЦСПШБ.

Тираж - 40 примірників

ГРОМОВ
ВОЛОДИМИР ІВАНОВИЧ
поет, талановитий майстер слова

*И солнце светит надо мной
Под ним стрижи толпой ныряют.
Доволен жизнью и собой,
Другой я жизни не желаю...*

Володимир Громов

Володимир Іванович Громов народився 2 травня 1941 року у Тверській області, виріс у багатодітній селянській родині. Скільки жити буде, пам'ятатиме, як крізь сон чулося материне благання: «Вставай, Володька, вставай. Я корову вже подоїла. Вставай, сину!» А йому, десятилітньому хлопчині, часом так не хотілося підніматися спозаранку, ковтати оту сиру вранішню прохолоду... Та хлопчина слухняно йшов, бо, як дорослий

розумів, що, маючи свої обов'язки перед багатодітною сім'єю, повинен виконувати їх на совість.

Не цурався, хлопець будь-якої роботи. Таку вже натуру мав. Хоч невисокий і не показний, на перший погляд, зате душі неспокоїної, трудолюбивої, чутливої до людських потреб і вимог. Вже в чотирнадцять Володі доручили пасти 200 колгоспних корів. Думаєте, розгубився підліток? Ні. Був упевнений, що все буде добре, адже не вперше йому доручали сельчани своїх і поросят, і овечок, і корів. Бо любив тварин, вмів з ними поводитись. Батіг у Володзьчиних руках лише висвистував об шлях, жодного разу не полоснувши спину худобини.

Володимир Іванович Громов і досі пам'ятає як на зароблені гроші купив собі гармошку. На той час, це була не тільки радість, а й справжня розкіш...

*Как услышу я звуки гармошки,
Вспомню снова деревню свою:
Возле окон – рябины, березки,
Пруд широкий на самом краю...*

Пізніше, як подорослішав, закинула його доля в Україну, до сестри Марійки, яка вийшла заміж за харків'янина. Поїхав у гості, а вийшло так, що все життя пов'язав з Україною.

*Я живу, счастливый, в Украине,
Говорить о ней всегда я рад...*

Роботящий і невгамовний музика, закоханий у гармошку, самовіддано працював скрізь, куди посилало керівництво одного з сільгосппідприємств. Серцем прикипів до дівчат з Полісся, які приїжджали на заробітки. Одна з них і звабила життєлюба - гармоніста, поїхав за нею у край лісів і озер.

І справді, все свідоме життя Володимир Громов живе в гомінливому робітничому Клесові. Пропрацював бурильником у тодішньому 472-у комбінаті нерудних копалин. Має шостий - найвищий розряд

висококваліфікованого майстра своєї справи, його ставили в приклад, ним пишалися.

Ось як пише Володимир Іванович про свою другу батьківщину:

*Моє место рожденья – Россия.
Только к Клесову сердцем прирос...
Сорок лет, как я здесь поселился,
Здесь я плакал, смеялся, любил.
Важно то ведь, не где ты родился,
А каким человеком ты был.*

Або:

*Я люблю тебя, Клесов, в рассветах,
В перелесках твоих ходить,
Твое горе иль радость в победах
Я готов пополам разделить.*

Володимира полонили мальовничі куточки Поліського краю, краса, велич душі й серця його жінок. Він не перестає захоплюватися їх щедрістю й багатством, духовним світом. Мимоволі рука потягнулась за перо, попливли перші рядки поезій. Насмілився якимось зайшов з ними до редактора «районки» Івана Кузьменка. Той схвально відгукнувся, забрав. Скільки було радості, коли надрукували. Це настільки збадьорило, що, здавалося, рядки самі лягали на папір. Спробував і прозу. Гумореска «Як вставляв зуби» засвідчила, надійно тримає перо. Життєва позиція, доброта, співчуття чужому болю привели до когорти донорів і в 1982-у Володимиру Грому присвоїли звання «Почесного донора СРСР».

Як одного з кращих, відрядили на відбудову народного господарства в Республіку В'єтнам. Відкрилась

нова сторінка життєпису. І там, у Кам-Рані, на військовій морській базі працював не покладаючи рук. Адже він з СРСР, що славиться не лише беззавітними патріотами, а й працелюбами, ентузіастами, які мають у серці те, що не згасає. Не пасував перед складнощами незвичних погодних умов, мови. І тут був на передовій. І не полишав своє захоплення римувати. Цей період вилився в цикл віршів «В'єтнамські мотиви». Й у них не плакався від нелегкої роботи, а його відкрита душа тягнулася до людей, серед яких жив, з якими спілкувався.

*И помню будни те Вьетнама,
Его обычаи, народ,
Лазурный берег океана,
красивый белый пароход...*

Підступний трагічний випадок різко міняє життєвий маршрут патріота. П'яний водій, - керуючи автомобілем наїхав на вантажівку у якій їхав на роботу В. Громов і ось... без руки, без правиці... Списали, як зізнається, на берег. І вчиться Громов жити по-новому. І хоч як б'ють несправедливі докори чиновників, на кшталт «Ти чужий, не наш, чому, мовляв, тобі допомагати, не ми тебе у В'єтнам посилали...». Дехто, напевно, не витримав би, оступився. Та Громов не з тих. Можливо, енергетика прізвища не дозволяла? Вчиться писати лівою рукою, і його в буквальному значенні слова підносить поезія на ще вищі щаблі.

Трапилася на життєвій стежині проста, скромна, хвороблива, як билінка, Софія, але подала руку підтримки, наче відчувала, що її другові вона вкрай необхідна.

А ще невтомний Володимир Іванович у любові до життя, до прекрасного, до римування, непримиренний до негарздів, прагне їх виправлення, про що свідчить захоплення гуморесками. Лаконічні, дошкульні, сатиричні міні-розсипи, яких назбиралась уже збірка, викликають нестримний сміх.

У 2009 році у Сарненському видавництві СлоСвіт вийшла перша збірка поетичних творів В. Громова «Моя любовь, моя печаль»..., хоча шлях до неї був дещо довгим. Десять поетичних зошитів, які увійшли до книги, допоможуть читачам пізнати багатий духовний світ автора, його радощі та смути, закоханість у життя, людей, прекрасну половину людства-жіноцтво, у чудовий світ природи. А скільки віршів Володимир присвятив близьким, колегам і знайомим! Дарував часточку серця, як промінь сонця, щоби зігрівав у буднях. Сподіваючись на віддачу.

Не ховається Володимир Громов від людей. Натомість з відкритою щирою душею, нестримним Божим, скажемо так, даром любити, захоплюється життям, ніби заглиблюється в його вир, йде з високо піднятою сивочолою головою. Віддзеркалюють духовну палітру оптимізму чисті, як кришталь, відверті й щирі, як дитяча посмішка, вірші.

Коли спілкуєшся з Володимиром Івановичем, по всьому відчувається, що душа в цієї людини не втратила чистоти, доброти, що дорогою своєю, він йде твердо і впевнено. *«Така вже в мене доля, моя доля»*, — говорить Володимир Іванович. Що ж. доля у кожного з нас своя, її не вибирають. І як добре, що на життєвому шляху зу-

стрічаються такі супутники, як Володимир Іванович.

Відтак непомітно 70-річний ювілей ступив на поріг відважного життє- і словолюба. І хоч на схилі літ йому дитинство сниться, дорога польова, він ранесенько встане - і в ліс подалі поспішить, де віття смарагдове обійма, остудить посріблені скроні.

З роси і води Вам, ветеране слова, натхнення і сил, гострого пера, нехай завжди горять у душі іскринки радості, любові, не знаючи тривоги печалі. Нехай добро Ваше зігриває нас, неначе добра пісня, а Бог посилає многая благі літа.

**ОКРЕМІ ВИДАННЯ ТВОРІВ
ВОЛОДИМИРА ГРОМОВА**

Громов В. Моя любов, моя печаль... :
поезія / В. Громов. – Сарни: СловоСвіт, 2009.
– 99 с.

ПУБЛІКАЦІЇ ТВОРІВ ВОЛОДИМИРА ГРОМОВА НА ШПАЛЬТАХ ПЕРІОДИЧНИХ ВИДАНЬ

Громов В. А в Россию пришла весна : вірш / В. Громов // Сарнен. новини. – 2006. – 7 берез. – С. 6.

Громов В. А мамы больше нет...: вірш / В. Громов // Сарнен. новини. – 2006. – 11 трав. – С. 8.

Громов В. Былое : вірш / В. Громов // Сарнен. новини. – 2005. – 28 квіт. – С. 5.

Громов В. Белая береза : вірш / В. Громов // Сарнен. новини. – 2007. – 4 січ. – С. 7.

Громов В. Вірш про Сарни / В. Громов // Сарнен. новини. – 2001. – 7 січ. – С. 8.

Громов В. Встреча с волком : вірш / В. Громов // Сарнен. новини. – 2004. – 1 січ. – С. 8.

Громов В. Весна сорок пятого года : вірш / В. Громов // Сарнен. новини. – 2006. – 4 трав. – С. 2.

Громов В. Женщине : вірш / В. Громов // Сарнен. новини. – 2008. – 6 берез. – С. 12.

Громов В. Запах духов : вірш / В. Громов // Сарнен. новини. – 2005. - 3 бер. – С. 5.

Громов В. Идет снова весна : вірш / В. Громов // Сарнен. новини. – 2011. – 17 бер. – С. 13.

Громов В. Каким ты будешь Новый год? : вірш / В. Громов // Сарнен. новини. - 2005. - 1 січ. - С. 5.

Громов В. Моей жене Софье Михайловне : вірш / В. Громов // Сарнен. новини. - 2009. - 5 бер. - С. 6.

Громов В. Мой поселок : вірш / В. Громов // Сарнен. новини. - 2004. - 8 квіт. - С. 5.

Громов В. Опять на Коплице иду...: вірш / В. Громов // Сарнен. новини. - 2005. - 13 жов. - С. 5.

Громов В. Осенний пейзаж : вірш / В. Громов // Сарнен. новини. - 2005. - 1 груд. - С. 12.

Громов В. Приснился дом : стихотворение / В. Громов // Сарнен. новини. - 1997.- 13 вер. - С. 5.

Громов В. Памяти Николая Панасюка : вірш / В. Громов // Сарнен. новини. - 2005. - 26 серп. - С. 4.

Громов В. Плач гармошки : вірш / В. Громов // Сарнен. новини. - 2006. - 11 трав. - С. 8.

Громов В. Праздник Рождества : вірш / В. Громов // Сарнен. новини. - 2006. - 1 січн. - С. 15.

Громов В. След в сердце : вірш / В. Громов // Сарнен. новини. - 2007. - 8 бер. - С. 7.

Громов В. Тревожная ночь : вірш / В. Громов // Сарнен. новини. - 2005. - 20 груд. - С. 4.

Громов В. Ты мне на свете всех дороже : вірш / В.

Громов // Сарнен. новини. – 2010. – 12 січ. – С. 5.

Громов В. Тебя единственную жду : вірш / В. Громов // Сарнен. новини. – 2011. – 6 січ. – С. 6.

Громов В. Щедрих вам врожайів на поетичній ниві : вірш / В. Громов // Сарнен. новини. – 2001. – 4 тарв. – С. 4.

ПУБЛІКАЦІЇ ПРО ЖИТТЯ ТА ТВОРЧІСТЬ ВОЛОДИМИРА ГРОМОВА

Бричкова Р. Життя незвідані пороги / Р. Бричкова // Сарненські новини. – 2006. – 26 квітн. – С. 5.

Бричкова Р. Моя любов, моя печаль... / Р. Бричкова // Сарненські новини. – 2011. – 28 КВІТ. – с.4.

Салюта А. Часто сниться мама... [Вірш, який присвячується російськомовному клесівському поетові Володимирі Громову] / А. Салюта // Сарненські новини. - 2010. - 1 квіт. - С. 12.

Тимцунік З. Любов і печаль Володимира Громова / З. Тимцунік // Сарненські новини. - 2009. - 14 трав. - С. 4

В читальному залі Сарненської центральної районної бібліотеки відбулась презентація збірки "Моя любов, моя печаль" Володимира Громова

Сосюк В. Моя любов, моя печаль... / В. Сосюк // Сарненські новини. – 2009. – 10 лист. – С. 3.

Презентація першої збірки поезій В. Громова "Моя любов, моя печаль" на засіданні клубу "Надвечір'я",

---

що діє при міському Будинку культури "Залізничник"

Юр'єва О. Микола Артюшин вручив подарунок кожній бібліотеці : як голова ТОВ "Мінерал" передав в усі публічно-шкільні книгозбірні Сарненського району 55 збірок поезій "Моя любов, моя печаль" Володимира Громова./ О. Юр'єва // Сарненські новини. - 2010. - 5 жовт. - С. 2.

ФРАГМЕНТИ ТВОРЧОСТІ **із збірки віршів Володимира Громова** **«Моя любов, моя печаль...»**

Поетичний зошит 1 «Хорошо мне в поле чистом»

***

*По утрам туманы
Стелют пух густой
И, как мильй с милой,
Шепчутся с рекой.*

*Не шумит травкою
Посеревиший луг.
Ворон над горою
В небе пишет круг.*

*Улетели птицы
В край совсем чуждой,
Лишь одни синицы
Смотрят в сад пустой.*

*А в болоте рыжем
От людей вдали
По земле родимой*

Плачут журавли
Поетичний зошит 2 «Я жєницин с детства уважаю»

Памяти матери

*Здравствуй, здравствуй, моя мама,
Песня грустная моя.
Не забыл, как ты встречала
В дальнем полюшку меня.*

*Под снопы меня садила,
Развязавши узелок,
Не спеша со мной делила
Хлеба черного кусок.*

*Ты прости меня, родная,
Коль обидел чем тебя.
Я не знал, что ты больная,
В гости ждешь давно меня.*

*От проблем устал я бегать,
Тяжелее все дышу...
Я не мог к живой приехать,
Мертвой я тебе пишу.*

***

*Многих жєницин я знал, они знали меня,
Не забыл их любовь, красоту или ласку.
Хоть теперь уже стар, в сердце меньше огня...
Вспоминаю бывое все чаще, как сказку.*

Поетичний зошит 3 «Я родился и вырос в России»

***

*А в России опять весна,
Крик грачей у церкви допоздна.
Обновиться чей-то плетень,
Зацветет и запахнет сирень.*

*А в России опять весна,
И в лесу дрозды песни поют.
Но стоит ли деревня моя,
И вообще, земляки как живут?*

*А в России опять весна,
Голубой березовый свет.
Здесь я в праздники пил до дна,
Здесь с девчонкой встречал рассвет...*

Поетичний зошит 4 «Всю жизнь за счастьем был в погоне»

***

*Не грусти, прекрасная мадонна,
В зимний вечер брось на плечи шаль,
Верю я, из глаз твоих бездонных
Улетит за ветром в даль печаль.*

*Всю жизнь за счастьем был в погоне.
А оно витало в облаках.
Если б знал, что любишь, не прогонишь,
Если б знал, носил бы на руках.*

Поетичний зошит 5 «Люблю тебя, Клёсов»

***

*Я опять по Клёсову любимому иду,
Здравствуйте, проходим говорю.
Здесь мы все, как на ладони, на виду,
От души улыбку каждому дарю.*

*Наш поселок с виду небольшой,
Прикипел к нему и сердцем, и душой.
Здесь лесов, гранитов, янтаря столица,
Надо к процветанию сильней стремиться.*

***

*Мое место рожденья – Россия.
Только к Клёсову сердцем прирос.
Я хочу дотронуться Людмила,
До твоих золотистых волос.*

*Сорок лет, как я здесь поселился,
Здесь я плакал, смеялся, любил.
Важно то ведь, не где ты родился,
А каким человеком ты был...*

Поетичний зошит 5 «Ты мне как солнце, Украина»

***

*В чистом поле блестит паутина,
Кружевами висит на стене.
В добрый путь, моя Украина,
На века процветанья тебе!*

Поетичний зошит 7 «Огонь надежды не погашен»

***

*Не забыл тот вечер, дорогая,
Смех в саду, вдвоём мы – и в цветах,
А напротив вишня молодая –
Как невеста в белых кружевах.*

*На лице румяном и пригожем
Тень легла проплаканных ночей,
На девчонку ты была похожа,
Что осталась в юности моей.*

Поетичний зошит 8 «Кто верен клятве Гиппократ»

***

*Сигнал тревожный подавая,
На вызов «скорая» идет,
Врач, саквояж в руках сжимая,
Отчет уж времени ведет.*

*Он, про усталость забывая,
Спешит к больным творить добро.
Как часто сам он, замерзая,
Нас согревал своим теплом.*

*Он помнит клятву Гиппократ,
Он верен самому себе.
И жизнь его, как жизнь солдата,
Всегда находится в борьбе.*

*О, сколько вас в халатах белых:
И пожилых, и молодых, в минуты роковые – смелых,
В час добрый – нежных и простых ?*

Поетичний зошит 9 «Зачем брожу в лесу багряном»

***

*Зачем брожу в лесу багряном,
Чего ищу наедине,
Зачем любовь ушла так рано
И беспокоит сердце мне?*

*Зачем соседям я толкую,
Что, мол, живу счастливей всех?
Зачем же я тогда тоскую,
Когда знакомый слышу смех?*

*Зачем друзей ищу, не знаю,
Коль в жизни старых не ценил?
Я – лебедь, потерявший стаю,
В дороге выбившись из сил...*

*Брожу, брожу в лесу багряном,
Ищу следы твои в траве.
И журавлей, летящих караваном,
Я провожаю с грустью в синеве.*

Поетичний зошит 10 «На склоне лет мне детство снится»

***

*На склоне лет мне детство снится,
Деревня, игры в лопухах,
Коров идущих вереница
И мать с подойником в руках.*

*И синий вечер за домами,
С лягушками заросший пруд
И кони, фыркая губами,
На водопой к нему идут.*

*И песня девичья, простая,
С гармонью плачет на реке.
А я, счастливый, засыпаю,
Прижавшись к маминой руке...*

**ПОКАЖЧИК
ВИКОРИСТАНИХ ПЕРІОДИЧНИХ ВИДАНЬ**

Сарненські новини – С. 10, 11, 12, 13.

ЗМІСТ

Творча біографія.....	3
Окремі видання творів	9
Публікації творів на шпальтах періодичних видань	10
Публікації про життя та творчість	12
Фрагменти творчості з книги Володимира Громова «Моя любов, моя печаль».....	13
Покажчик використаних періодичних видань	20

